

en Alderdomsforførgelse, end for det Forslag, der søger at vælte Byrden fra de mere bemidlede over paa de mindre bemidlede.

Indenrigsministeren (Jørgensen): Jeg finder det rigtigt at rette et Par positive Fejltagelser, den sidste ærede Taler har gjort sig skyldig i overfor Udtalelser fra min Side. Jeg har ikke i Almindelighed jagt, at § 64 i det omtalte Forslag om Fattigvæsenet er bedre end det, der her er Tale om at hde. Jeg har tvært imod erkendt, at den kun bragte et Surrogat til Stede, noget, som kunde gøre sin Nytte. Hvad jeg derimod har sagt, er, at under visse Forhold vil særlig den, der er allerfattigst og ikke kan nøjes med den Pension, som det foreliggende Forslag giver, være bedre stillet ved Bestemmelsen i den nævnte § 64, idet han derefter faar, hvad han behøver, men ganske i Almindelighed har jeg ikke sagt, at det er en bedre Bestemmelse, og det har jeg saa meget mindre kunnet sige, som jeg erkender, at det er ingen Alderdomsforførgelse, den giver. Dernæst maa det ærede Medlem ikke have hørt, hvad jeg før udtalte overfor det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgtreds (Berg) om Fattighjælp og den Protest, jeg nedlagde imod, at der i og for sig skulde være noget uhæderligt i at modtage Fattighjælp. Jeg henviste til Bestemmelserne i Valgloven, hvor blandt andre de, der ikke have haft Bopæl i Kredsen i det sidste Aar, stilles sammen med dem, der have faaet Fattighjælp, og jeg har altsaa netop hævdet, at uhæderligt kan det aldrig kaldes, at have modtaget Fattighjælp. Jeg skal dernæst bemærke, at Arbejderskommissionen af 1875 fremsatte ikke noget Forslag til Alderdomsforførgelse udelukkende ved Statshjælp. Det var det første Forslag, der fremkom i denne Retning. Begrundelsen kan jeg ikke i Entelthederne huske, men det gik ud paa, at vedkommende skulde sikre sig en Livrente og dertil faa aarlig Hjælp af Statskassen, om jeg huster ret, en Hjælp, der var lige saa stor, som hans eget Bidrag. Jeg tror ikke at tage fejl i, at der var Tale om 20 Kroners Bidrag baade fra Staten og fra vedkommende selv. Det ærede Medlem talte om det ubillige i et Forslag, der var fremkommet fra Regeringen. Han sigtede derved formodentlig til et Forslag om en begrænset Livsforfikring, som jeg ikke har haft

med at gøre. Forslaget blev fremfat af Finansministeren, og det gav sig i alt Fald ikke ud for at give en almindelig Ordning af Alderdomsforførgelsesprogsmaalet. Endelig skal jeg kun gøre opmærksom paa en Udtalelse af det ærede Medlem, som gav mig Ret i en Betragtning, jeg har fremfat overfor den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Hørup). Det ærede Medlem mente, at naar han kom ud paa Landet i en stor Forsamling og vilde spørge de tilstedeværende, om de ogsaa følte sig sikrede for deres Alderdom, saa vilde omtrent hele Forsamlingen sige: „Nej, det gøre vi ikke.“ De maatte altsaa søge Udgang til denne Forførgelse, og det ærede Medlem giver mig saaledes Ret, naar jeg overfor Forslagsstillerens Ordfører sagde, at hans Tal vare vel rigtig udregnede, men vilde dog ikke passe, thi hans Støn var for lavt, og der vilde melde sig langt flere end forudsat for Forslagsstillerens Ordfører. I denne Betragtning synes den sidste ærede Taler at give mig Ret.

Lauridsen: Da allerede mange Talere have haft Ordet i den foreliggende Sag, skal jeg udtale mig i stor Korthed om den. Forinden jeg gaar over til at omtale selve Forslaget, og hvad der i Forbindelse hermed er kommet frem under denne Forhandling, skal jeg dog gøre en Bemærkning i Anledning af den Tale, der føres om, at vi paa vor Side have meldt os som Tilhængere af Olfskatten. Det undrer mig, at nogen vil sige det, og jeg antager, at det ikke vil blive troet noget Sted, thi Sagen er, at det turde være, at den Politikk, der finder Sted her i dette Øjeblik, søger netop væsentlig sin Begrundelse deri, at man veed, at vi ere og altid have været Modstandere af en Olfkat. Man veed det fra i Fjor, da denne Sag var til Behandling her i længere Tid, at ogsaa den Del af Tilhængerne af Forhandlingspolitikken, hvortil jeg hører, ere Modstandere af Olfskatten og Brændevinsskatten, og jeg tror ikke at tage helt fejl, naar jeg formoder, at den Politikk, som føres her, søger netop sin Grundvold i, at det er en bekendt Sag, at vi ere og have været Modstandere af denne Stat og have udtalt os stærkest mod denne Stat, og man vidste derfor, at det var en Ting, man vanskelig fik os med til. Det er en Ting, som er tilstrækkelig bekendt ud